

๗ สามก๊ก

ขงเบ้ง

พญาแห่งธร

แห่ง
ไถ่สิ่ง

โดย...เรื่องวิทยาคม (สงวนลิขสิทธิ์)

ស
អរិយធម៌

ខ្មែរ

ធម៌

អរិយ
ធម៌

สามก๊ก ของเบ้ง พญามังกรแห่งโง่หงี้

เจ้าของ : บริษัท ธรรมนิติ เพรส จำกัด
ที่ปรึกษา : ดุลยทัศน์ พีชมงคล
กองบรรณาธิการ : ทิพสุคนธ์ วงษ์เมือง
พิสูจน์อักษร : ประนอม เพ็ชรสมัย
กราฟิกดีไซน์ : ปิติพัฒน์ อรุณวรวิวัฒน์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data
เรื่องวิทยาคม.

สามก๊ก ของเบ้งพญามังกรแห่งโง่หงี้.-- กรุงเทพฯ :

ธรรมนิติ เพรส, 2559., 590 หน้า

1. สามก๊ก 2. นวนิยายจีน. 1. ชื่อเรื่อง

895.13

ISBN 978-616-302-107-6

ได้รับอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
(ห้ามคัดลอกหรือถ่ายสำเนาส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้โดยไม่ได้รับอนุญาต มิฉะนั้นจะถือว่ามีความผิดตามกฎหมาย)

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย : บริษัท ธรรมนิติ เพรส จำกัด

เลขที่ 267 ถนนประชากรราษฎร์ สาย 1 แขวงบางซื่อ เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร 10800

โทรศัพท์ (02) 555-0713 โทรสาร (02) 555-0728

สนใจเสนอผลงานเขียนเพื่อตีพิมพ์กับธรรมนิติ ติดต่อคุณลำปาง (081) 359-5041

บุคคลหรือองค์กรใดสนใจสั่งซื้อหนังสือเล่มนี้จำนวนมาก ติดต่อคุณวีรเทพ (089) 415-8502

บทนำ

ผมโชคดีที่มีชีวิตผ่านวันเวลามาจนถึงวัยสังกาศ คือวัยแจ่มของสองตะเกียง เพื่อเตรียมการเดินทางไกลอันโดดเดี่ยวเดียวดาย อันเป็นวิสัยสามัญของทุกชีวิตที่เกิดมา ซึ่งผมได้ประพฤติปฏิบัติตนตามคติอันได้ศึกษาพระพุทธศาสนามาแต่น้อย คือได้ประพฤติตนเป็นผู้ไร้มบถภายนอก จนเกือบจะสมบูรณ์แบบแล้ว คงเหลือแต่สมบัติภายในอันได้แก่ความรู้และวิทยาการบางอย่างที่เคยจำเรียนมาหรือเคยกระทำไว้

ก็จะทำหน้าที่แจ่มของอันเป็นทรัพย์ภายในนี้แก่ญาติมิตรต่อไป จนกว่าจะแจ่มกันไม่ไหว และในโอกาสวันเกิดปีนี้ก็เห็นว่าสมควรที่จะทำหนังสือแจ่มแก่มวลมิตรสักเล่มหนึ่ง เพื่อเป็นปัญญาบรรณาการแก่มวลมิตรสถานหนึ่ง เพื่อส่งเสริมความรู้และปัญญาวิชาคุณของคนทั้งหลายที่ได้มีโอกาสอ่านหนังสือที่จะทำแจ่มในครั้งนี้อย่างหนึ่ง และเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เรื่องสามก๊ก ซึ่งเป็นวรรณกรรมที่ล้ำเลิศของมวลมนุษยชาติ เพื่อเป็นบทเรียนและประสบการณ์ของคนทั้งหลายอีกสถานหนึ่ง

จึงตัดสินใจพิมพ์หนังสือสามก๊กขึ้นเป็นบรรณาการในโอกาสวันเกิดปีนี้ และเป็นการแบ่งส่วนมาจากสามก๊กฉบับคนขายชาติ ที่ผมได้เขียนขึ้นเมื่อหลายปีก่อน และได้ตีพิมพ์ลงในหนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวันต่อเนื่องกันมาจนจบ และได้จัดพิมพ์เป็นชุดไปแล้ว เพราะหากจะพิมพ์ทั้งหมดก็จะมีเนื้อหามากเกินทูลรอนที่จะใช้ในการพิมพ์แจกจ่ายได้

เมื่อได้พิจารณาที่จะเลือกมาพิมพ์แต่บางส่วนก็เห็นว่า ในสามก๊กนั้น ขงเบ้งหรือพญามังกรแห่งเทือกเขามังกรหลับหรือเทือกเขาโจ่งกั้ง เป็นผู้มีบทบาทมากที่สุด เพราะเป็นผู้คิดยุทธศาสตร์สามก๊กขึ้น และได้ขับเคลื่อนยุทธศาสตร์สามก๊กจนทำให้แผ่นดินจีนกลายเป็นสามก๊กอย่างสมบูรณ์แบบ

แม้ป่านนั้น หากจะนำเอาบทบาทของขงเบ้งทั้งหมดตลอดทั้งเรื่อง

สามก๊กมาจัดพิมพ์ก็ยังยืดยาวมาก ดังนั้น จึงจำเป็นต้องค้นเอาตอนที่เห็นว่า
ขงเบ้งได้สำเร็จพลานุภาพแห่งสติปัญญาวิชาคุณมากที่สุด และจะเป็น
ประโยชน์ต่อผู้อ่านมากที่สุด รวมทั้งเป็นตอนที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้
แผ่นดินจีนกลายเป็นสามก๊กตามยุทธศาสตร์สามก๊กที่ขงเบ้งได้กำหนดขึ้น

ในช่วงเจียนอันศกปีที่ 11 หรือห้วงเวลาที่พระเจ้าเหี้ยนเต้เสวย
ราชสมบัติได้ 11 ปี โจโฉได้ครองตำแหน่งมหาอุปราชของราชวงศ์ฮั่น
สถาปนาอำนาจเป็นใหญ่ในภาคเหนือของแม่น้ำแยงซีหรือที่เรียกว่าแคว้นเว่ย
โดยหลังจากปราบขุนศึกภาคเหนือและภาคอีสานของจีนราบคาบแล้ว โจโฉ
มีกำลังทหารในมือกว่าร้อยหมื่น และมีอำนาจเด็ดขาดในเมืองหลวง กลายเป็น
ว่าโจโฉมีพลังอำนาจทางการเมือง ทางทหาร และความชอบธรรมในการ
ปกครอง อันเนื่องมาจากเป็นผู้ถือพระบรมราชโองการของพระเจ้าเหี้ยนเต้

ส่วนขุนกวนนั้นเล่า ครองอำนาจเป็นใหญ่ในฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซี
อันเป็นแคว้นหวู่ มีหัวเมืองในปกครองทั้งสิ้นถึง 81 หัวเมือง สืบทอดอำนาจ
ต่อกันมาตั้งแต่ยุคซุนเกี้ยนผู้พ่อเป็นสามชั่วอายุคน แผ่นดินแคว้นหวู่ร่มเย็น
เป็นสุขและมั่งคั่งมาช้านาน ข้าราชการ ขุนนาง และราษฎรมีความเป็น
น้ำหนึ่งใจเดียวกัน ขุนกวนมีกำลังทหารอยู่ในมือถึง 50 หมื่น มีแม่ย่าแยงซี
เป็นปราการขวางกั้นอันตรายจากภาคเหนือ ดังนั้น ขุนกวนจึงเป็นก๊กใหญ่
ก๊กหนึ่งที่มั่นคงและมั่งคั่งต่อเนื่องมาสามชั่วอายุคน

ฝ่ายเล่าปี่ เชื้อพระวงศ์ฮั่น มีศักดิ์เป็นพระเจ้าอาของพระเจ้าเหี้ยนเต้
ในขณะนั้นยังไม่มีแผ่นดินเป็นของตนเองแม้แต่กระเป๋าดินนิดเดียว ต้องไปอาศัย
ไบบุญเล่าเปียว เจ้าเมืองเกงจิ๋ว ผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ฮั่นด้วยกัน แต่เล่าเปียวนั้น
เป็นคนกลัวเมีย จึงทำให้ช่วยมอบขุนพลใหญ่ของเมืองเกงจิ๋วผู้เป็นน้องเมียของ
เจ้าเมืองมีบทบาททั้งทางการเมืองและการเมืองเหนือแผ่นดินเกงจิ๋ว
ซึ่งเป็นแผ่นดินเชื่อมต่อคั่นกลางระหว่างแคว้นเว่ยกับแคว้นหวู่

ทั้งเมียและน้องเมียของเล่าเปียวระแวงแคลงใจเล่าปี่ว่าจะยึดอำนาจ
เมืองเกงจิ๋วของเล่าเปียว ทั้งเล่าเปียวก็เป็นคนมีความกตัญญูต่อแผ่นดิน
ไม่ต้องการให้อำนาจตกอยู่ในมือคนแซ่อื่น ในยามป่วยจึงคิดจะมอบเมือง
เกงจิ๋วให้กับเล่าปี่ ดังนั้น ทั้งเมียและน้องเมียของเล่าเปียวจึงตั้งข้อระแวง

และกดดันให้เล่าเปียวใช้เล่าปี่ไปครองเมืองซินเอี๋ย ซึ่งเป็นหัวเมืองเล็กๆ ไกลออกไปจากเมืองเกงจิ๋ว ขณะนั้นเล่าปี่มีกำลังทหารอยู่เพียงไม่ถึงหมื่น และว่าไปแล้วกำลังทหารนั้นก็คือกำลังทหารเมืองเกงจิ๋วนั่นเอง

เหตุนี้ในสภาพที่โจโฉและขุนกวนตั้งตัวเป็นใหญ่ทั้งฝั่งเหนือและฝั่งใต้ของแม่น้ำแยงซีแล้ว เหลือแต่เล่าปี่ซึ่งยังคงเป็นเชื้อพระวงศ์พะเนจที่ไม่มีแผ่นดินและทหารเป็นของตนเอง สภาพเช่นนี้เล่าปี่จะพลิกฐานะตนเองขึ้นเป็นเจ้านิกัสมอด้วยโจโฉและขุนกวนได้อย่างไร จึงเป็นปมปัญหาใหญ่ที่เกินไปกว่าสติปัญญาของเล่าปี่ และขุนนางข้าราชการภายใต้สังกัดของเล่าปี่มากนัก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการกอบกู้ฟื้นฟูพระราชวงศ์อันที่กำลังเสื่อมทรุดถึงสุดขีด ณ เวลานั้น

ในยามเกือบสิ้นไร้ไม้ตอกนั้นเองก็เกิดเหตุการณ์พลิกผันขึ้น ในเทศกาลสำคัญของเมืองเกงจิ๋ว เล่าเปียวผู้เป็นเจ้าของเมืองป่วยหนัก ไม่สามารถออกเป็นประธานทำการพิธีสำคัญได้ จึงสั่งการให้มาเยียนเรียกเล่าปี่มาเป็นประธานพิธีแทน ในยามนั้นเล่าปี่ได้ให้จูล่งทหารเสือคนสำคัญติดตามมาด้วย

ในโอกาสนั้นเอง จิวมอผู้เป็นน้องเมียของเล่าเปียวเห็นว่าหากจะปล่อยเล่าปี่ให้มีชีวิตยืนยาวสืบไป ก็จะมีโอกาสที่เล่าเปียวซึ่งป่วยหนัก อาจจะยกเมืองเกงจิ๋วให้กับเล่าปี่ พวกตนและคนตระกูลจิวก็จะได้รับความเดือดร้อน ดังนั้น จึงวางแผนสังหารเล่าปี่

แผนสังหารกำหนดว่าหลังจากเวลาเสร็จพิธีสำคัญ จะปิดกั้นประตูเมืองทั้งสามด้าน เว้นไว้ก็แต่ด้านซึ่งจะไปทางแม่น้ำตันเซ ซึ่งแม่น้ำกว้าง 9 วา 10 วา ไม่มีทางที่เล่าปี่จะหนีข้ามแม่น้ำไปได้ เพราะได้สั่งเกณฑ์เรือให้ออกไปนอกพื้นที่จนหมดสิ้น

แต่ชะตาชีวิตของเล่าปี่ยังไม่ถึงฆาต จึงมีผู้รักดีต่อราชวงศ์ฮั่นซึ่งทราบแผนสังหารได้กระซิบบอกความให้เล่าปี่ได้รู้ เล่าปี่จึงหลบหนีออกจากเมืองได้ ในขณะที่จูล่งถูกแยกไปร่วมงานเลี้ยงอยู่ด้านนอก เล่าปี่ได้แต่ขี่ม้าเต็กเล่าซึ่งเป็นม้าที่เล่าเปียวได้มอบให้เป็นของขวัญหนีออกมาจากประตูเมืองด้านที่เปิดไปยังแม่น้ำตันเซนั้น

เล่าปี่พอหนีพ้นออกมานอกประตูเมือง น้องเมียเล่าเปียวกับพวก

ก็ทราบความจึงสั่งทหารให้ไล่ตามจับเล่าปี่ คนหนึ่งหนี อีกฝ่ายหนึ่งไล่ตามจนเจียนจะทันกันที่ริมแม่น้ำตันเซอันกว้าง 9 วา 10 วานั้น เล่าปี่มาถึงริมแม่น้ำก็ทอดสายตาดูหาเรือเพื่อจะหนีข้ามปาก แต่ไม่มีเรือเลยแม้แต่ลำเดียว จะว่ายน้ำไปก็ไม่ทันการณ์ จะหนีไปทางอื่นก็ได้ เล่าปี่อนาใจในชะตากรรมของตน คร่ำครวญกับม้าเต็กเล่าว่าคนทั้งปวงและบรรดาผู้เจนนักรบอาชาไนยเห็นว่าเจ้าเป็นม้าอัปมงคลที่ผู้เป็นเจ้าของจะต้องตายโง่ แต่ตัวเรานั้นมิได้เชื่อถือ จึงวางใจใช้สอยเจ้าเป็นคู่ใจ บัดนี้เรามาถึงที่อับจนแล้ว ไม่มีทางหนีรอดไปได้ หวังอาศัยแต่กำลังของเจ้าที่จะพาเราข้ามน้ำตันเซนี้ไป เล่าปี่กล่าวกับม้าเต็กเล่าด้วยความสะทอนใจเช่นนั้นแล้ว ก็กระต๊อบโกลนม้าให้กระโจนไปข้างหน้า

ม้าเต็กเล่าก็เสมือนแจ้งในน้ำใจเล่าปี่ที่ฝากชีวิตเป็นตายไว้กับตัว และอาจรู้ได้ถึงความเชื่อมั่นวางใจ มิได้รังเกียจในความเป็นอัปมงคลของลักษณะม้าตามคำคน ยังคงใช้ม้าเต็กเล่าเป็นม้าคู่ใจ ดังนั้น จึงรวมพลังทั้งปวงกระโจนจากริมฝั่ง ทะยานข้ามแม่น้ำตันเซไปจนเกือบถึงอีกฝั่งหนึ่ง ซึ่งชายน้ำนั้นลึกเพียงแค่เอวม้า เล่าปี่จึงเหยียบโกลนขับม้าอีกครั้งหนึ่ง ม้าเต็กเล่าก็กระโจนขึ้นบนฝั่งได้สำเร็จ ในขณะนั้นกองทหารของซัวมอไล่ตามมาถึงริมฝั่งแม่น้ำตันเซ ก็ละล้าละลังเพราะไม่สามารถหาเรือข้ามแม่น้ำได้ และต่างก็ประหลาดใจว่าโฉมแม่น้ำกว้าง 9 วา 10 วา ฉะนั้น ม้าซึ่งเล่าปี่ซึ่งจะสามารถกระโจนข้ามแม่น้ำไปได้ ก็คิดถึงอภินิหารของฟ้าดินว่าชะตาชีวิตของเล่าปี่คงยังไม่ถึงกาลดับสิ้น จึงมีเหตุบังเกิดให้เป็นไปเช่นนี้ แล้วพากันถอยถอยกลับ

ทางด้านเล่าปี่หนีข้ามฝั่งแม่น้ำมาแล้วก็มิรู้ที่จะไปแห่งหนตำบลใด รืออยู่อย่างเดียวว่าต้องหนีไปให้ไกลจากฝั่งแม่น้ำให้มากที่สุด จึงขับม้าดั้นด้นไปโดยมิรู้ที่หมายปลายทาง ในที่สุดเล่าปี่ก็ขี่ม้าหนีมาถึงแดนเมืองลำเจียก โดยมีรู้ตัว ขณะนั้นเป็นเวลาใกล้จะพลบค่ำแล้ว เห็นบรรดาชาวนาแบกจอบเสียมกลับบ้าน พอผ่านมาอีกครั้งหนึ่งก็เห็นเด็กน้อยอายุราว 12 ปี ขี่ควายเป่าขลุ่ย สวนทางมาอย่างเบิกบานสำราญใจ เล่าปี่ก็ยิ่งทอดถอนใจน้อยใจในชะตาตัวว่าเรานี้เป็นถึงเชื้อพระวงศ์ของพระมหากษัตริย์อันประเสริฐ แต่โฉมหนอจึงอาภัพอับจนถึงปานนี้ ผู้เด็กน้อยชาวชนบทยังไม่ได้

เด็กน้อยที่ควายสวนทางมาถึงหน้าเล้าปี ก็หยุดจ้องมองหน้าเล้าปี เห็นลักษณะเล้าปีสูงใหญ่ หูยาวถึงบ่า ประหลาดกว่าคนทั้งปวง จึงถามว่า ท่านนี้คือพระเจ้าอาเล้าปีที่เคยมีกิตติศัพท์เลื่องลือในสงครามปราบโจร โปกผ่าเหลื่องไซหรือไม่ว่า เล้าปีก็แปลกใจว่าโฉนเด็กน้อยในชนบทจึงรู้จักชื่อตัว จึงถามว่าเหตุใดเจ้าจึงรู้จักเรา

เด็กน้อยก็ตอบว่า แม้เป็นเด็กมีความเท่าใดนัก แต่เคยได้ยินคำครุ พุดถึงบุคลิกลักษณะของท่านและสรรเสริญกิตติศัพท์ของท่านว่ามีคุณแก่ แผ่นดิน ทั้งครูยังกล่าวว่าคนผู้นี้เป็นผู้มีบุญ วันหนึ่งข้างหน้าจะเป็นใหญ่ ในแผ่นดิน ข้าพเจ้ามาพบท่าน เห็นลักษณะตรงคำครุ จึงถามท่านว่าเป็น พระเจ้าอาเล้าปีไซหรือไม่

เล้าปียอมรับว่าเป็นพระเจ้าอาของพระเจ้าเหียนเต๋ แล้วถามว่าครุ ของเจ้าเป็นใคร เด็กน้อยก็บอกว่าครุของข้าพเจ้าชื่อสุมาเต็กโซ เล้าปีจึงวาน เด็กน้อยให้นำทางไปยังบ้านของสุมาเต็กโซ

เล้าปีมาถึงที่ใกล้บริเวณบ้านของสุมาเต็กโซก็ได้ยินเสียงพิณดังแว่ว มาเป็นที่เสนาะโสต นุ่มนวล ลุ่มลึก หนักหน่วงดุจคลื่นในพระมหาสมุทร ผิดจากเสียงพิณธรรมดาที่เคยได้ยิน เล้าปียังตั้งใจในเสียงพิณ จึงรั้งเด็กน้อย ให้หยุดอยู่ แล้วสดับตรับฟังเสียงพิณอันไพเราะราวทิพย์ดนตรีจากสวรรค์ จึงถามเด็กน้อยว่าเป็นฝีมือพิณของผู้ใด เจ้าเด็กน้อยก็ตอบว่านั่นแหละคือ ครุของข้าพเจ้าเป็นผู้ตีพิณเอง

เล้าปีกล่าวด้วยเสียงอันเบา พอสิ้นเสียงพิณก็หยุดลง พลันมี เสียงคนรำพึงดังขึ้นว่า เวลารุ่งวันนี้เราตีพิณสละสลวย สายพิณมิได้ขัดข้อง ชะรอยจะมีคนผู้มีสติปัญญามาลักลอบฟังเป็นมันคง ลึนเสียงเล้าปีก็เห็น ชายวัยกลางคนผู้หนึ่งเดินออกมาจากประตูบ้าน เด็กน้อยพอเห็นชายผู้นี้ ก็ บอกเล้าปีว่านี่คือสุมาเต็กโซผู้เป็นครุของข้าพเจ้า เล้าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความ ยินดี คำนับสุมาเต็กโซ สุมาเต็กโซจ้องมองเล้าปีด้วยความพิริยพิเคราะห์อยู่ ครู่หนึ่ง เห็นเล้าปีเล้าปีเปียกปอนก็กล่าวว่า ตัวท่านนี้มีบุญญาสนาเป็นอัน มาก ภัยมาถึงตัวแล้วยังสามารถหนีเอาตัวรอดได้ เล้าปีได้ฟังก็ตกตะลึง คิด ว่าโฉนคนผู้นี้เพียงแต่พบหน้าก็รู้ความกระจำถึงเหตุการณ์ที่ตนประสบมา

ในขณะนั้นเด็กน้อยได้รายงานแก่ผู้เป็นครูว่านี่คือพระเจ้าอาเล่าปี พบกันที่กลางทาง และอยากจะมาคำนับครูท่าน สุมาเต็กโชก็เชิญเล่าปี เข้าไปสนทนากันข้างใน แล้วถามเล่าปีว่าเหตุใดจึงมาถึงที่นี่

เล่าปีก็แก้มองตอบไปว่า เดินทางมาท่องเที่ยวชนบท เห็นงดงาม ตระการตาจนเพลินใจแล้วพลัดหลงมาถึงที่นี่ สุมาเต็กโชกลับต่อว่าเล่าปีว่า จะอำพรางกันไปทำไม เพราะได้เห็นแต่แรกแล้วว่าท่านประสพภัยจึงพลัดมาถึงที่นี่ เล่าปีได้ยินดังนั้นก็มั่นใจว่าสุมาเต็กโชมีญาณวิเศษ รู้ความเป็นไป ของตัวแน่แล้ว หากจะปิดบังไปก็ไร้ประโยชน์ จึงเล่าความทั้งปวงที่หนีข้าม แม่น้ำตันเซให้สุมาเต็กโชฟังจนสิ้น

สุมาเต็กโชจึงถามเล่าปีว่า ตัวท่านมีน้ำใจโอบอ้อมอารีแก่คน ทั้งปวง และมีสติปัญญาเป็นอันมาก ทั้งยังเป็นเชื้อพระวงศ์ของ พระมหากษัตริย์อันประเสริฐอีก ไฉนเล่าปีจึงยังตั้งตัวมิได้

เล่าปีก็ตอบว่าข้าพเจ้าเกิดมาวาสนาน้อย ทั้งชะตาราศีก็อาภัพนัก สุมาเต็กโชได้ฟังดังนั้นจึงว่า ที่ท่านทั้งยังตั้งตัวไม่ได้นั้นมิใช่วาสนาอาภัพ แต่เป็นเพราะท่านหาคนดีมีสติปัญญาเป็นกุนซื้อยังมิได้ เล่าปีก็แย้งว่ากุนซื้อ ข้าพเจ้าก็มีอยู่หลายคน ขุนพลก็มีอยู่มาก ทหารเสือกก็มีกวนอู เตียวหุย จูล่ง แต่ยังไม่ตั้งตัวมิได้ก็เพราะว่าด้อยวาสนาดังว่า

สุมาเต็กโชยังคงแย้งว่า อันคนที่เอ่ยนามว่าเป็นกุนซื้อนั้นเป็นได้อย่าง มากก็แค่เสมียน ไม่มีสติปัญญาความสามารถที่จะกอบกู้แผ่นดินให้สำเร็จได้ ส่วนบรรดาทหารเสือกและขุนพลแม้เลื่องชื่อลือชา แต่ขาดคนจับวางใช้สอย จึงไม่สามารถสำแดงอานุภาพได้

เล่าปีจำนด้วยคำสุมาเต็กโช จึงถามว่าคนที่จะเป็นกุนซื้อนั้นเป็นคน อย่่างไร มีปัญญาวิชาคุณอย่างไร สุมาเต็กโชจึงว่า อันคนมีสติปัญญาความ สามารถควรแก่การเป็นกุนซื้อในการกอบกู้บ้านเมืองนั้น ต้องเป็นผู้รู้แจ้งใน วิชาทั้งสี่และนิติทั้งสาม

วิชาทั้งสี่ได้แก่

“หนึ่ง วิชาพิชัยสงคราม ซึ่งว่าด้วยยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี ยุทธการ ยุทธโบาย และการดำเนินสงคราม ทั้งย่อมหมาयरรวมเอาการฝึกฝน

บังคับบัญชาการทหารและการใช้กำลังทหารให้สอดคล้องกับสถานการณ์
แลภูมิประเทศ

สอง วิชาธรรมะ ซึ่งว่าด้วยความเป็นจริงแห่งธรรมชาติทั้งปวง
กฎแห่งธรรมชาติทั้งปวง หน้าที่แห่งธรรมชาติทั้งปวงแลผลที่เกิดขึ้น
ตามธรรมชาตินั้น

สาม วิชาหมากล้อม ซึ่งว่าด้วยการตัดสินใจแลการวางแผน ทั้ง
ในด้านการเมือง การทูต การทหาร และประกอบเข้าเป็นอรรถาัยที่
ตัดสินใจโดยคะแนนการทั้งปวงถ้วนทั่วทั้งกระดาน ทั้งฝ่ายเราและฝ่าย
ตรงกันข้าม กระจ่างแจ้งถึงสภาพการทั้งฝ่ายเราและฝ่ายข้าศึก แล้ว
คิดอ่านแผนการช่วงชิงชัย

สี่ วิชาดาราศาสตร์ แลคัมภีร์พยากรณ์ ซึ่งว่าด้วยวิถีโคจรของ
ดวงดาวบนนภากาศและความผันแปรแห่งธาตุทั้งห้าที่ยักย้ายถ่ายเท
ผันแปรก่อเกิดเป็นกลางวัน กลางคืน ฤดูกาลร้อนและหนาว เมฆ หมอก
พายุ น้ำหลาก ตลอดจนปรากฏการณ์ธรรมชาติต่าง ๆ”

ส่วนนิติทั้งสามนั้นได้แก่

“หนึ่ง โลกนิติ คือกฎ แบบแผนแลคติความนิยมที่เป็นไปในโลก
ว่าสิ่งใดคือธรรม สิ่งใดคืออธรรม สิ่งใดคือสุทธิ สิ่งใดคืออสุทธิ สิ่งใด
คือมงคล สิ่งใดคืออัปมงคล สิ่งใดคือความปรารถนานิยมแห่งมหาชน
สิ่งใดคือความไม่พึงปรารถนานิยมแห่งมหาชน

สอง ธรรมนิติ คือกฎเกณฑ์ธรรมนิยมประเพณีแลแบบแผนใน
การครองแผ่นดิน บ้านเมือง และใจคน ให้ปรองดองสามัคคีสมานฉันท์
เป็นวิถีปฏิบัติในการครองอำนาจรัฐ ในการใช้อำนาจรัฐ และในการรักษา
อำนาจรัฐให้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของมหาชน

สาม ราชนิติ คือบทกฎหมายพระอัยการทั้งปวงที่มีมาสำหรับ
แผ่นดิน เพื่อเป็นหลักปฏิบัติและห้ามปฏิบัติของอาณาประชาราษฎร
และในการบริหารราชการแผ่นดิน ตลอดจนนิติปรัชญา นิตินโยบายที่
ถือเอาประโยชน์สุขของมหาชนและความมั่นคงของแผ่นดินเป็นที่ตั้ง”

แล้วสุมาเต็กโขจึงถามเล่าปี่ว่า ท่านมีคนที่มีความรู้วิชาคุณเช่นนี้

เป็นกุนซื้อหรือไม่ เล่าปีก็รับว่าไม่มี และถามสุมาเต็กโชว่าจะไปหากุนซื้อแบบนี้ได้ที่ไหน สุมาเต็กโชก็บอกว่ากุนซื้อแบบนี้จะว่าอยู่ไกลก็ได้ จะว่าอยู่ใกล้ก็ได้ ตัดากก็ได้ เล่าปีก็คะยั้นคะยอถามนามของผู้เรื่องปัญญาวิชาคุณนั้น สุมาเต็กโชก็บอกแต่เพียงสมญานามว่า “ฮกหลงกับฮองชูสองคนนี้” ถ้าได้มาเป็นกุนซื้อด้วยแต่ผู้ใดผู้หนึ่ง ก็อาจสามารถคิดอ่านปราบปรามศัตรูแผ่นดินให้สงบได้

หลังจากเหตุการณ์นั้นแล้ว เล่าปีได้เพียรพยายามสืบหาผู้มีสมญานาม “ฮกหลงและฮองชู” ในที่สุดก็ทราบว่ามีสมญานามว่า “ฮกหลง” นั่นก็คือ จุกัดเหลียงหรือขงเบ้ง ผู้มีสำนักอยู่ที่เขาโง่ลังกั๋ง

ดังนั้น เล่าปีในฐานะเจ้าเมืองซินเอี้ย หัวเมืองน้อยซึ่งขึ้นอยู่กั๋บเมืองเก๋งจิว แต่น้ำใจศรัทธาเชื่อมั่นอย่างเต็มเปี่ยมว่า จุกัดเหลียง-ขงเบ้งหรือฮกหลงก็คือพญามังกรผู้ซ่อนกาย ที่มีปัญญาวิชาคุณ สามารถกอบกู้แผ่นดินช่วยเหลือตนฟื้นฟูพระราชวงศ์ฮั่นได้ เล่าปีจึงตั้งหน้าพยายามที่จะไปค้ำบัลลังก์ของเบ้งให้หลังจากที่เอกเขามังกรหลบมาเป็นกุนซื้อเพื่อกอบกู้แผ่นดิน

ดังนั้น สามก๊กที่จะนำมาจัดพิมพ์ใหม่เพื่อบรรณาการแก่มวลมิตรในโอกาสนี้จึงเป็นตอน “ขงเบ้ง พญามังกรแห่งโง่ลังกั๋ง” ซึ่งจะเริ่มต้นตั้งแต่เล่าปีมุ่งมั่นเดินทางจากเมืองซินเอี้ยไปเชิญขงเบ้งมาทำราชการครั้งแรก จนกระทั่งเล่าปีได้ครองอำนาจเหนือดินแดนฝั่งเหนือของแม่น้ำแยงซีหลังสงครามเซ็กเก็ก

เวลาสิบเอ็ดเดือนหลังจากขงเบ้งลงจากเขาโง่ลังกั๋ง ได้ทำให้เล่าปีเชื้อพระวงศ์เนจรได้ครองแผ่นดินเหนือแม่น้ำแยงซีอันกว้างขวางได้สำเร็จ เป็นการตั้งต้นของการเตรียมการยึดเมืองเสฉวนเพื่อตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่หนึ่งในสามก๊ก ตามยุทธศาสตร์สามก๊กที่ขงเบ้งได้วางไว้

ในขณะนั้นนอกจากดินแดนอันกว้างใหญ่เหนือแม่น้ำแยงซีแล้ว เล่าปียังมีกำลังทหารเพิ่มขึ้นกว่ายี่สิบหมื่น ส่วนขุนกวนหลังเสร็จสงครามเซ็กเก็กกำลังทหารลดเหลือประมาณสามสิบหมื่น แต่อ่อนล้าลงเพราะสงคราม ส่วนโจโฉแม้ยังครองอำนาจในภาคเหนือ แต่กำลังทหารได้ลดลงจากกว่าร้อยหมื่นเหลือเพียงห้าสิบหมื่น แต่ก็อ่อนล้าและอ่อนแอลงจาก

สงคราม ทั้งเล่าปีและขุนทวนก็กลายเป็นพันธมิตรอันยากที่ใจโง่จะ
ปราบปรามได้ในขณะนั้น ส่วนขุนทวนแม้จะขุนเคืองใจที่ชนะสงคราม แต่
กลับไม่ได้ดินแดนเพิ่มขึ้นเพราะเล่าปียึดเอาดินแดนฝั่งเหนือแม่น้ำแยงซีไป
ทั้งหมด แต่ขุนทวนก็ไม่กล้าแตกหักกับเล่าปีเพราะเกรงว่าใจโง่จะฉวยโอกาส
โจมตี ดังนั้น โอกาสจึงเปิดให้กับเล่าปีที่จะเตรียมการทั้งปวงเพื่อยึดเมือง
เสฉวนเป็นฐานตั้งตัวขึ้นเป็นอีกก๊กหนึ่งตามรอยพระบาทพระเจ้าฮั่นโกโจ
องค์ปฐมบรมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น ผู้เป็นบรรพบุรุษของเล่าปี สถานการณ์
สามก๊กจึงเริ่มต้นด้วยประการฉะนี้

ขอท่านทั้งหลายจงได้รับความเพลิดเพลินและได้สัมผัสแล้วรับเอา
แสงแห่งปัญญาวิชาคุณทั้งหลายอันได้แสดงไว้ในสามก๊ก และนำมาพิมพ์
ใหม่ในครั้งนี้โดยถ้วนหน้ากัน.

นายไพศาล พืชมงคล

9 ตุลาคม 2559

สำนักกฎหมายธรรมนิติ เลขที่ 267/1 ถนนประชาราษฎร์สาย 1
แขวงบางซื่อ เขตบางซื่อ กรุงเทพฯ 10800
โทร. 02-586-8324 โทรสาร. 02-585-9204
E-mail address : paisal@dharmniti.co.th

สารบัญ

เยือนแดนมังกรหลับ	19
ฮวงจุ้ยสำนักมังกร	27
มหายุทธนาการครั้งที่สอง	33
เยือนโง่ลังกั้งครั้งที่สาม	39
ยุทธศาสตร์สามก๊ก	45
วิพากษ์ยุทธศาสตร์สามก๊ก	52
ขงเบ้งดูดาว	58
สถานการณ์ตอนเริ่มเป็นสามก๊ก	64
การแข็งข้อของกั๋งตั้ง	70
मारพ่ายอุบายหญิง	76
พระแม่เมืองกั๋งตั้ง	82
ยุทธนาวี ณ ปากอ่าวเมืองกั๋งแฮ	88
ปัญญาทัศน์ของผู้นำ	94
สู่เส้นทางตั้งตัว	100
นักปราชญ์ยอมรู้พลัง	106
ไกลรอด ไกลตาย	113
ยุทธภูมิทุ่งพกบ่อง	119
ยุทธานุภาพแห่งธาตุไฟ	126
ท่ามกลางทะเลเพลิง	132
น้ำเชี่ยวอย่าขวางเรือ	138
ไฟสงครามลามสู่แดนใต้	144
ผลของการเลี้ยงคนขึ้นเพื่อให้เป็นใหญ่	150

ถอยเพื่อสู้	156
อุบาย “มีในควมไม่มี”	162
ยุทธการเมืองซินเอีย	168
ศึกชิงประชาชน	174
กลวิธีครองน้ำใจคน	180
น้ำตาและน้ำใจ	186
คำพิพากษาโทษทรชน	193
บทสรุปของเนื้อที่คิดพึงเสีย	199
นิมิตรร้าย ณ เขาเกงสัน	205
ยุทธภูมิเตยงบัน	211
กระบี่สายรุ้งมรกต	217
วีรกรรมทหารเสือแห่งเสียดัน	223
จริงในเท็จ เท็จในจริง	230
กลอุบายแบบบังเอิญ	237
พลังต่อรองไร้สภาพ	243
เปิดศักราชสงครามทางการทูต	249
ศึกการทูตของสองขุนซื่อ	256
สุดยอดหลักวิชากระบี่	262
ศึกการทูตฝั่งเหนือใต้แม่น้ำแยงซี	268
ศึกศักดิ์ศรีสองยอดขุนซื่อ	274
คมปลายกระบี่ที่สิ้นตรง	281
สยบนักวิชาการเต้าหู้ยี้	288
พญาพยัคฆ์แห่งแยงซี	294
แผนสุ่มเพลิงสงครามไว้น้ำใจ	301

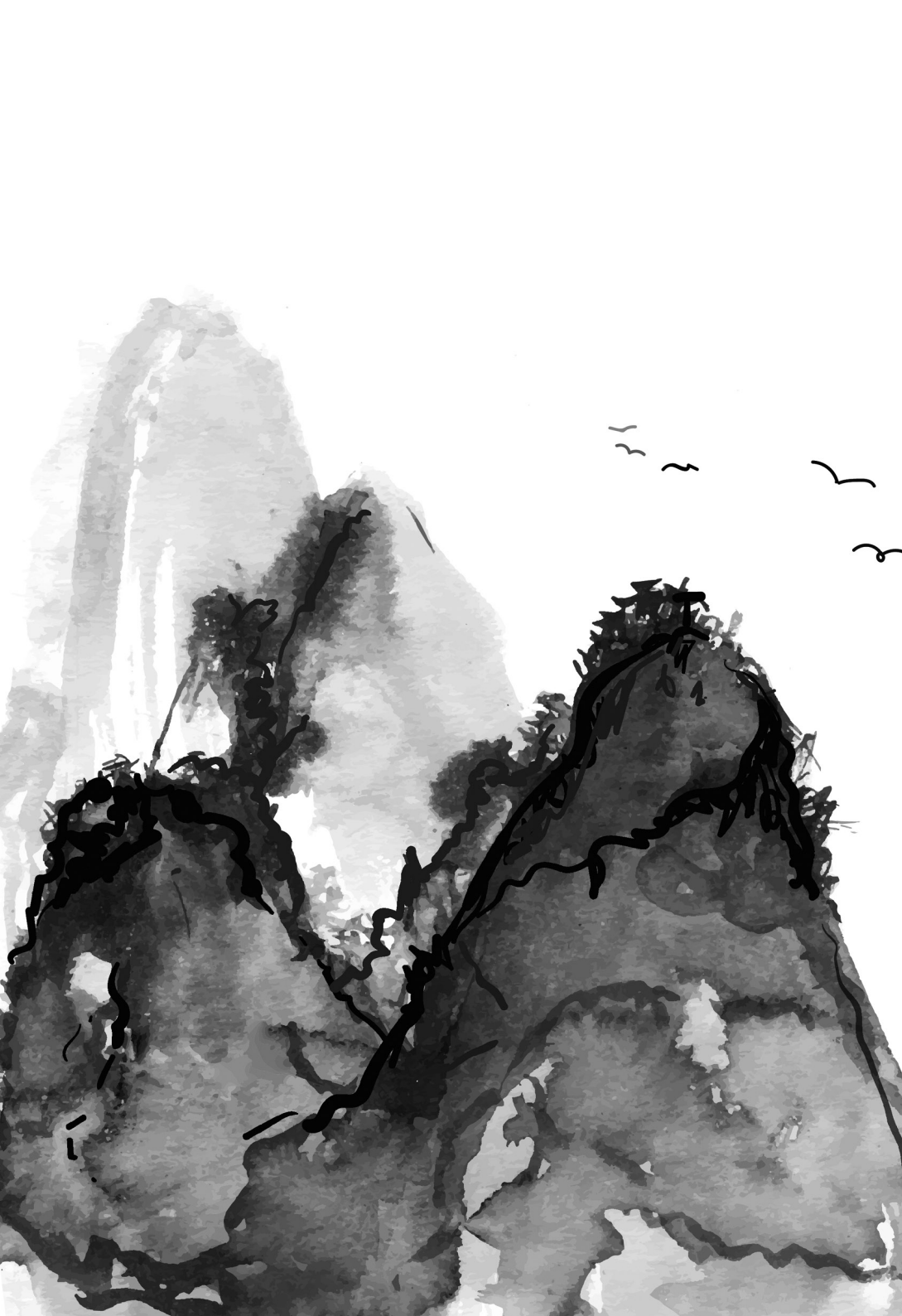

ระยะทางพิสุจน์ม้า	308
แสงสว่างแห่งคำสั่งเสีย	315
เล่ห์ลิ้นชิงวิญญาณ	321
เผชิญหน้าสิ่งหึ่มม่นองเดช	327
อุบาย “วางเพลิงเผาใจ”	334
กลยุทธ์สืบตำลึงผลักพันชั่ง	341
ประกาศสงครามเช็กเพ็ก	348
เข้าร่วมเจ้า บ่าวร่วมนาย	355
อุบาย “ทำใจดีสู้เสือ”	362
แผนล่อพรานเบ็ดไปติดเบ็ด	368
เพลงมัจจุราษได้เกลียวคลื่น	375
ปรากฏการณ์แห่งพลังจักรวาลตุลุม	381
ประลองยุทธนาวีครั้งแรก	389
อุบาย “เหลี่ยมหักเหลี่ยม”	396
กลลวงหักลวง	403
เต่าสอนปลาปีนต้นไม้	409
ม่านหมอกบังมายุ	416
เปิดแผนเพลิงพิฆาต	423
วางกลจารชนซ้อน	430
น้ำตา น้ำใจ ที่หลังให้วีรชน	436
ศึกจารชน	442
เล่ห์ชั้นเชิงลวง	448
จารชนลวงจารชน	454
เปิดตัวฮองซู - หงส์คะนอง	460

วิพากษ์กระบวนทัพบก	467
แผนพสุธาถอยน้ำ	473
สุราลำพอง	480
ทะเลสงบก่อนพายุใหญ่	486
โรคลมในใจ	492
อุบายเรียกลมสลัดัน	498
คมเกาทัณฑ์ชาวเสียมซาน	504
จิ๋ว - เหลียง ระดมพล	510
กลยุทธ์ถ่วงดุลกำลัง	517
ต้นแบบกามิกาเซ่	524
อุบาย “จริงคือจริง”	530
หนทางที่สาม	537
พร้อมพลีชีพเพื่อธรรม	544
ยุทธการยึดเกงจิ๋ว	550
อุบาย “นั่งบนภู ดูเสือกัดกัน”	557
อุบาย “รวบฐู รัตนก”	564
แผนลี้กในจดหมายลับ	570
อุบาย “พิฆเกาทัณฑ์”	576
อุบาย “เสือซ่อนเล็บ”	582
อาณาจักรยุทธศาสตร์สามก๊ก	588

ตอน เขียนแผนผังกรหลับ

ปลายเจียนอันศกปีที่สิบเอ็ด เดือนอ้ายข้างแรม จัดเป็นเทศกาล
ฤดูหนาว ลมหนาวพราวพราวโชยพัดหิมะอันเบาหวิวลิว่อน ปกคลุม
เรียกสวนไร่ป่าเขาชาวโพลน เล่าปีและสองน้องร่วมสาบานขี่ม้า
จากเมืองซินเอี้ยแต่เช้าตรู่ ออกประตูเมืองด้านตะวันตกมุ่งหน้าไป
ตำบลลงเสีย

พลังวิริยภาพในใจของพี่ใหญ่ของคำสาบานแห่งสวนห่อร้อนรุ่มเต็ม
หัวอกดุจกองเพลิงลุกโชติช่วง ขจัดความหนาวเหน็บของร่างกายจนสร้างสัน
ในขณะนี้น้องร่วมสาบานทั้งสองกลับเข้าไม่ถึงซึ่งพลังนี้ ดังนั้น ความเย็น
ยะเยือกจึงกระทบกายแล้วสะท้อนเข้าไปถึงหัวใจ แม้กระนั้นความภักดีต่อ
ผู้พี่ใหญ่มั่นคงนัก จึงมิได้ระย่อทอดยั้งใดๆ ที่ภายในใจสงสัยนักว่าเทศกาล
ฤดูหนาวที่แม้การศึกสงครามก็ต้องงดไว้นั้น ใครเป็นผู้เป็นพี่ใหญ่จึงมียอม
รังรอ ทนฝ่าลมหนาวให้ได้ยากลำบากถึงปานนี้

เล่าปี กวนอู เตียวหุย ขี่ม้าฝ่าลมหนาวยามอรุณผ่านชุมชนบ้านเรือน
ราษฎรสู่ท้องทุ่งมุ่งหน้าไปตำบลลงเสียได้สองชั่วยามก็ล่วงเข้าเขตป่าเขา
แดนมังกรหุ้มนั้น

มหายุทธนาการระหว่างเชื้อพระวงศ์เพนจรผู้มีปณิธานมั่นใน
อันที่จะกอบกู้ฟื้นฟูพระราชวงศ์ฮั่น ทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข แต่
อ่อนด้อยปัญญาความสามารถในยุทธศาสตร์และการสงคราม มีเพียง
คุณธรรมและความนอบน้อมเป็นอาวุธ กับพญามังกรผู้แจ้งฟ้าจบดิน

เรื่องอานุภาพทางปัญญาเป็นเอกอยู่แต่ผู้เดียว และมุ่งมั่นปลีกวิเวก เพื่อถึงซึ่งธรรมชาติตามวิถีแห่งเต๋ากำลังเริ่มขึ้นแล้ว

บัลลังก์มังกรทองและความสถาพรแห่งพระราชวงศ์อันจึงถูก เติมพันด้วยความสำเร็จหรือความล้มเหลวของมหายุทธนาการนี้ว่า พลึงอำนาจแห่งคุณธรรม ความศรัทธาแลความอุตสาหะจะสามารถ เอาชนะใจจงพญามังกรที่ซ่อนกายปลีกวิเวกอยู่ ณ ตำบลมังกรชุม ให้เลื้อยลงจากเขาโง่งกั้งได้สำเร็จหรือไม่

หิมะที่ปกคลุมยอดไม้ในแนวป่าต้องแสงพระสุริยันยามเริ่มคล้อยผ่าน ศีรษะค่อยจางลง เห็นความเขียวขจีของป่าเขาและสีเงินของหิมะปรากฏ ครบงำทั่วเทือกเขามังกรหลับ แสงอาทิตย์ได้ประพรมไอลูนแก่สามพี่น้อง พอได้คลายความเหน็ดเหนื่อย ตกบ่ายก็ถึงด้านเหนือของแนวเขาเป็นทิวเทือก ทอดตัวเป็นทิวยาวสงบนิ่งราวกับเป็นกิริยาของพญามังกรนอนขนดตัว ดูขมึนขลังน่าเกรงขามสมนามเทือกเขามังกรหลับตามคำร่ำลือนั้น

พอผ่านพ้นแนวป่าด้านเหนือของเทือกเขาเป็นทุ่งราบกว้าง พลัน ได้ยินเสียงเพลงในทำนองพื้นบ้านดังแว่วมาตามสายลมว่า

“นภาทศว้างกว้างไกล
ชีพชนมเฝ้าเนินนาน
เหลือเพียงความดีชั่ว
สิ่งสินบุตรรรยา
กระนั้นในวันนี้
หาสุขกลับทุกหัวใจ
ยิ่งแบกยิ่งหนักบ่า
พอละวางสิ่งทั้งปวง
อาศัยในความว่าง
สายลมโลมพวงไพร

แผ่นดินผืนใหญ่ไพศาล
เกิดแล้วผ่านล่วงลับลา
อยู่แทนตัวตราดินฟ้า
ใช้ว่าจะตามตัวไป
ยังมากมีผู้หลงไหล
เหมือนสุ่มไฟไ้รุ่มทรวง
ยังมีหน้าไปแหนหวง
จึงพันห่วงส่วงใจ
หิมะพร่างปลิวไสว
กล่อมขับให้มังกรนอน”

เสียงเพลงพื้นบ้านนี้ไม่ปรากฏความในสามก๊กฉบับเจ้าพระยา พระคลัง (หน) แต่ในสามก๊กฉบับสมบูรณนั้นปรากฏว่ามีเสียงเพลงพื้นบ้าน ตรงกัน โดยมีเนื้อความว่า

“ฟากฟ้าประดุจผาครอบกลม พันธณีประดุจกระดานหมากรุก
โลกียชนแบ่งชั่วและดี ช่วงชิงศักดิ์ศรีหรืออภัยศ
มีศักดิ์ศรียอมเป็นสุข ผู้อภัยศยอมวุ่นวาย
น้ำเอี้ยงมีผู้ซ่อนเร้นอาศัย หลบอย่างสูงส่งแต่นอนไม่เพียงพอ”

เล่าปีฟังเสียงเพลงที่ลอยมาตามลมด้วยความสนใจ เพราะเนื้อหาอันปรากฏในเพลงนั้นหาใช่เพลงพื้นบ้านธรรมดาไม่ หากบ่งนัยถึงความอันล้าลึกแสดงธรรมแห่งลัทธิเต๋า มีเนื้อหาที่สอดคล้องรองรับกับหลักแห่งพระไตรลักษณ์และสุญญตาในพระพุทธศาสนา

เล่าปีจึงเร่งฝีเท้ามาไปทางเสียงเพลงนั้น เห็นชาวไร่ห้าคนกำลังทำไร่อยู่ ณ ทุ่งราบแห่งนั้น เล่าปีจึงตรงเข้าไปแล้วลงจากหลังม้า เดินเข้าไปถามว่าเพลงพื้นบ้านอันพวกท่านได้ร้องอยู่เมื่อครูนี้อะไรมีความลึกซึ้งกินใจนัก ขอทราบว่ามีผู้ใดเป็นผู้แต่ง

ชายชาวไร่เห็นแขกผู้แปลกหน้าสนใจในเพลงพื้นบ้านที่พวกเขาร้องเล่นเป็นปกติก็หัวเราะแล้วตอบว่า เพลงนี้อาจารย์ฮกหลงเป็นผู้แต่งให้บรรดาชาวนาชาวไร่ในย่านนี้ได้ขับร้องเล่นในยามทำไร่ไถนาเพื่อบรรเทาความเหนื่อยล้าให้คลายหาย

เล่าปีได้ยิ่ยนามอาจารย์ฮกหลงตรงกับนามของคนที่ตั้งมุ่งหน้ามา คำนับก็มีความยินดีนัก จึงถามต่อไปว่าตัวข้าพเจ้าเดินทางมาบ้านนี้ มีความปรารถนาได้เสวนาคำนับกับอาจารย์ฮกหลง แต่มีรู้แหล่งสำนักว่าอยู่แห่งไหน พวกท่านคงเป็นคนพื้นบ้านย่านนี้ของจะมีเมตตาช่วยบอกทางให้ข้าพเจ้าได้สมปรารถนาเถิด

กลุ่มชายชาวไร่ฟังถ้อยคำเล่าปีสุภาพอ่อนน้อมระรื่นหูก็มีใจเมตตา จึงบอกว่า จากที่นี้อ้อมไปทางขวามือแล้วอ้อมสันเขาลงไปทางทิศใต้เป็นเขาโง่ลังกั๋ง มีป่าสนดงใหญ่ให้เป็นที่สังเกต ท่านจงตรงเข้าไปในดงสนนั้น ก็จะพบบ้านของอาจารย์ฮกหลง

แล้วว่าที่หน้าบ้านมีต้นไม้ใหญ่เป็นสำคัญ กระท่อมดิน เครื่องประตุนหน้าต่างทำด้วยไม้ไผ่ หลังคามุงด้วยฟาง หลังต้นไม้ใหญ่นั้นแล้วคือสำนักของอาจารย์

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ กลับมาขึ้นม้าขี่วกอ้อมสันเขาไปทางขวามือ

ตรงไปแล้ววกลงใต้ราวสามสิบเส้น พอพ้นทิวเขาที่เป็นวงประจุวงแขนมาถึงต้นเขาที่มีลักษณะคล้ายศีรษะมังกรกลางหุบเขา เป็นที่ลาดราบปกคลุมด้วยป่าสนเขียวชอุ่ม ทุกยอดสนประดับด้วยฟองสีเงินแห่งหิมะสวยงามตระการตา

เล่าปีหยุดม้ามองไปข้างหน้าเห็นแต่ความเขียวขจีประดับสีเงินของเกล็ดหิมะแผ่ปกคลุมไปทั่ว เล่าปีมองไม่เห็นลำน้ำหรือต้นไม้ใหญ่ตามคำของชาวไร่ก็ฉงนใจ แต่ด้วยความมั่นใจว่าคำของชาวบ้านเป็นคำเชื่อไม่เท็จด้วยเล่ห์กลแลลมลงเหมือนกับคำนักการเมือง จึงขับม้าตรงเข้าไปในดงไม้สน

การที่เล่าปีมาถึงชายป่าแล้วเห็นแต่ป่าเขียวชอุ่มประดับด้วยสีเงินเนื่องเพราะมายาภาพแห่งวิชาบังไพรที่สามารถสร้างมายาภาพปกบังอาคารสถานที่หรือบุคคลได้ดังปรารถนา มีอยู่สองแขนงวิชาคือวิชาบังไพรที่อาศัยวิทยาคม ดังตัวอย่างที่ปรากฏตามคำรำลือถึงการสร้างมายาภาพปกบังเมืองลับแลไว้ทั้งเมือง ส่วนอีกแขนงวิชาหนึ่งคือวิชาบังไพรที่อาศัยการจัดวางต้นไม้ แนวป่า หรือวัตถุ สร้างมายาภาพให้เห็นสิ่งมีเป็นสิ่งที่ไม่มี

เล่าปี กวนอู เตียวหุย ซีม้าฝ่าเข้าไปในดงสนท่ามกลางเสียงสนพลั่วลู่ลมหนาวดังหวิวหวิวไม่ขาดสาย ครู่หนึ่งจึงมาถึงสะพานข้ามลำธารที่มีหิมะลอยฟูฟองเต็มท้องน้ำ เล่าปีพินิจพิเคราะห์ความสงบร่มรื่นเห็นสมเป็นบรรยากาศอันเป็นที่สถิตแห่งผู้เรืองปัญญาที่รู้สึกเลื่อมใสผู้เลือกเฟ้นสถานที่แห่งนี้เป็นที่พำนักยิ่งนัก

ครั้นข้ามสะพานไปถึงอีกฝั่งหนึ่งก็ถึงดงหมอนเจียบครึ้ม บรรยากาศอันสงบศานติแผ่ปกคลุมทั่วอาณาบริเวณ เล่าปีค่อยชะลอม้าลง แต่ยังคงขี่ตรงไปข้างหน้า พอพ้นลิบจากดงหมอนก็ถึงสะพานข้ามลำธารขนาดเล็กอีกแห่งหนึ่ง

พอพ้นสะพานมองไปตรงหน้าเห็นกระท่อมน้อยหลังหนึ่งตั้งอยู่กลางดงไม้ เล่าปีสังเกตเห็นดงไม้เป็นที่ประหลาดนัก คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นมาแต่ก่อนจึงหวนรำลึกถึงคำของชีซีเมื่อครั้งที่อธิบายค่ายกลพยุหะประตูปราการทองคำแปดทิศซึ่งครั้งนั้นชีซีได้ปรารภขึ้นว่าเจียหยินเป็นขุนพลอ่อนหัดจัดวางค่ายกลพยุหะในการศึก แล้วว่าเพื่อนของตนคนหนึ่งได้ทำ

อนุสาวรีย์สวนท้อ เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย

ค่ายกลพยุหะนี้เป็นเพียงรั้วประตูบ้านเท่านั้น

เล่าปี่รำลึกดังนี้แล้วก็หยุดม้าไว้ที่เชิงสะพาน ทอดสายตามอง ทิวแถวแนวไม้โดยรอบกระท่อมน้อยก็ประจักษ์แจ้งว่ามีลักษณะการ เป็นอย่างเดียวกันกับค่ายกลพยุหะประตูปราการทองคำแปดทิศ เล่าปี่ก็ยิ่งมั่นใจว่าคนผู้นี้แน่แล้วคือผู้แจ้งฟ้าจบดินที่เป็นเอกอยู่แต่ผู้เดียว หาผู้เสมอสองมิได้

เล่าปี่จึงขี่ม้านำหน้ากวนอู เตียวหุย ตรงเข้าไปตามประตู ปราการดิน ซึ่งเป็นแนวตรงไปยังตัวกระท่อมน้อย พอพ้นแนวปราการ แถวที่สามก็มีซุ้มประตูหลังคาคลุมด้วยฟางหญ้าคล้ายกับมีป้ายอยู่ที่ ซุ้มประตูนั้น แต่เมื่อดูแล้วกลับไม่มีเนื้อความประการใด กลายเป็น ความว่างเปล่าหรือว่านี่คือความเป็นอันปริศนาแห่งลัทธิเต๋า

อันการที่กระท่อมน้อยของขงเบ้งตั้งอยู่กลางหุบเขานั้น หากถือตำรา ภูมิสถาปัตยกรรมหรือฮวงจุ้ยในปัจจุบันก็ประจักษ์ชัดว่าขัดกับหลักฮวงจุ้ยตั้งแต่ บรรพแรกสุดซึ่งห้ามตั้งอาคารบ้านเรือนในหุบเขา ถ้าเช่นนั้นการที่ขงเบ้ง ตั้งบ้านอยู่กลางหุบเขาดังนี้จะไม่หมายความว่าขงเบ้งไร้ความรู้เกี่ยวกับ ภูมิสถาปัตยกรรมนั้นหรือ

ความประการนี้แม้คัมภีร์พิชัยสงครามที่มีมาทุกฉบับว่าด้วย ภูมิประเทศและยุทธภูมินั้นก็ต้องตรงกันว่าห้ามตั้งทัพในหุบเขา เหตุผล แห่งพิชัยสงครามอยู่ตรงที่ภูมิประเทศในหุบเขานั้นเป็นที่ลุ่มและมัก เป็นวิสัยของการเดินทัพที่ยากจักสำรวจภูมิประเทศโดยถ้วนถี่ หากมี ฝนตกหรือน้ำหลากแล้ว น้ำก็จะท่วมค่ายทหารแลไพร่พลจนพินาศสิ้น หรืออีกประการหนึ่งหากข้าศึกเจนนภูมิประเทศก็อาจยกทหารขึ้นไป บนเนินเขาแล้วระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ก็จะเสียทีแก่ข้าศึกดังที่คนรุ่นหลัง ได้เรียนรู้จากการที่กองทัพเวียดมินต์ระดมทหารและปืนใหญ่ขึ้นไป ตั้งบนยอดเขาแล้วระดมยิงมายังป้อมเดียนเบียนฟูของฝรั่งเศส ซึ่ง ฝรั่งเศสภูมิใจและมั่นใจจนกว่าเป็นป้อมปราการที่ไม่มีข้าศึกเหนือ เสือได้จะทำลายได้โดยเด็ดขาด ป้อมเดียนเบียนฟูจึงพังพินาศไปและ ทำให้การศึกในเวียดนามเหนือพลิกโฉมหน้า นำความปราชัยครั้ง ยิ่งใหญ่สู่กองทัพฝรั่งเศส

แต่ทว่าความอันบัญญัติไว้ในพิชัยสงครามแลคัมภีร์ภูมิสถาปัตย์ นั้นเป็นเพียงความทั่วไป วางไว้สำหรับผู้ที่ไม่เจนภูมิประเทศ เพื่อยึดถือเป็น หลักปฏิบัติในการรักษาตัวให้รอดปลอดภัยจากภัยธรรมชาติและข้าศึก เท่านั้น

อัน “ฮวงจุ้ย” คือ “ฮวง” และ “จุ้ย”

“ฮวง” ได้แก่ ลม ความในพระสูตรระบุว่าลมมีต้นกำเนิดอยู่ ไตพิภพ แผ่นพื้น ผิวดินรองรับด้วยน้ำ น้ำรองรับด้วยลม ลมรองรับ ด้วยไฟ อันเป็นใจกลางของพิภพ เมื่อลมกำเนิดแล้วส่วนหนึ่งได้ขึ้นไปห่อหุ้มบรรยากาศของโลกเป็นต้นลม มีความวิปริตแรงกล้าเมื่อใด ก็กลายเป็นพายุ มีอานุภาพทำลายล้างได้สุดจะหยั่งคาด ช่องทางเดิน ของลมบางที่มีพลังชนิดหนึ่งเจือปนเรียกว่า “พลังชี” มีอานุภาพต่อ ร่างกาย ทำให้สุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์อายุยืนยาว ลมเมื่อเคลื่อนไหว เข้าสู่กายกลายเป็นปราณ หล่อเลี้ยงชีวิตให้ดำรงอยู่ ฮวงที่ดีจึงต้อง เป็นฮวงที่ปกติ หากมีพลังชีอยู่ด้วยแล้ว ย่อมนับว่าเป็นฮวงอันเลิศ แต่ปราณนั้นหากเกิดความผิดปกติขึ้นในกายก็อาจเป็นอันตรายโดย ลำดับแม้ถึงแก่ชีวิต

“จุ้ย” คือ น้ำ มีต้นกำเนิดอยู่ไตพิภพรองรับไว้ด้วยลม แลน้ำ นั้นรองรับพื้นผิวดินอยู่ จากแหล่งกำเนิดนี้ส่วนหนึ่งของน้ำได้ห่อหุ้ม บรรยากาศของโลกเป็นต้นน้ำ ครั้นกลายเป็นน้ำตกลงยังภูเขา แลแผ่นดิน แล้วไหลลงตามคลอง หนอง บึง บาง เป็นกลางน้ำ แล้วไหลเรื่อยริน ลงสู่ทะเลแลมหาสมุทรเป็นปลายน้ำ ในกายอันยาวาวหนาตึบก็ดุจดัง พิกพที่มีน้ำอยู่เป็นส่วนมาก ดังนั้น จุ้ยที่ดีจึงต้องเป็นจุ้ยที่มีความ เป็นปกติ สะอาดบริสุทธิ์ ไม่ว่าจะเป็นน้ำนอกหรือในกาย แลน้ำนั้นหาก ผิดปกติขึ้นเมื่อใดก็จะกลายเป็นฝนหลัง ฟ้าหลาก น้ำท่วม เป็นพลัง จักรวาลที่สามารถทำลายล้างได้สุดคณาไม่ต่างกับลม หากผิดปกติขึ้น ในกายก็จะกลายเป็นโรคภัยที่ทำลายได้แม้กระทั่งชีวิต

“ฮวงจุ้ย” ก็คือ ลมและน้ำ ดังความหมายอันได้แสดงทั้งสอง ประการนั้น

อันภูมิสถาปัตย์อันเป็นที่ตั้งกระท่อมน้อยของขงเบ้งนี้ ด้านหลังแม่

อิงเขาอยู่ข้างทิศเหนือ หันหน้าไปข้างทิศใต้ และอยู่ในหุบเขาก็จริง แต่ด้าน
หลังบ้านนั้นมีลำธารไหลผ่าน ดังนั้น หากมีน้ำหลากมาก็จะไหลลงสู่ลำธาร
แล้วไหลไปตามสายธารหุบห้วยจนถึงปลายน้ำ ไม่เป็นอันตรายแก่ตัวบ้าน
หรือผู้คน โดยเฉพาะการวางตำแหน่งบ้านไว้ตรงปมกลางแห่งหยินหยาง
ของค่ายกลพฤษะประตูปราการทองคำแปดทิศ ก็บ่งบอกอยู่ในตัวว่าผู้เป็น
เจ้าของบ้านมิได้อนาทรร้อนใจในภัยธรรมชาติใดๆ ว่าจะมาแผ้วพาน เพราะ
มีปราการลำธารธรรมชาติขวางกั้นคุ้มครองป้องกันเป็นอย่างดี

**แลอาการที่วางหลังบ้านอิงเขาด้านทิศเหนือ หน้าบ้านผินสู่
ทิศใต้นั้นย่อมหมายความว่าผู้เป็นเจ้าของบ้านมิได้ไฟในอำนาจ
หากหมายเอาความสงบสุขสันติเป็นที่ตั้ง ตรงกันข้ามกับการตั้งบ้าน
ผินหน้าบ้านสู่ทิศเหนือ ซึ่งบ่งบอกว่าแรงปรารถนาในใจของผู้เป็น
เจ้าของบ้านคืออำนาจแลวาสนอันเป็นที่ปองไฟของปฤชน.**

ตอน ช่วงขุ้ยสำนึกมังกร

กระท่อมน้อยของขงเบ้งตั้งอยู่ในหุบเขามังกรหลับ หากจะพิจารณาแต่ผิวเผินเพียงประมกก็อาจเห็นว่าขัดต่อหลักแห่งขวงจ๋วย ผิดไปจากคัมภีร์ภูมิสถาปัตยกรรม แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่ เพราะผู้เรื่องปัญญาที่แจ่งฟ้าจบดินนี้ไหนเลยจะตั้งบ้านฐานถื่นโดยไม่คำนึงถึงสิ่งนี้

แม้ว่ากระท่อมน้อยนี้ตั้งอยู่ในหุบเขา แต่เนื่องจากเป็นเทือกเขาที่ทอดยาวเป็นชนคประหนึ่งมังกรนอนขนดชุ่มตัวอยู่บนฟองคลื่น ดังนั้น จึงไม่อับลม สายลมสามารถพัดผ่านได้ตามช่องเขาทุกฤดูกาล ทั้งยังมีธารน้ำอันอุดมโดยรอบไหลริน เป็นที่ตั้งแห่งความมั่งคั่งชั่วนาตาปี

ภูมิทำเลดังนี้จึงนับเป็นภูมิทำเลที่อุดมและบริบูรณ์ด้วย “ขวง” และ “จ๋วย” ยิ่งกว่าปุมอันเลิศที่ระบุไว้ในคัมภีร์เสียอีก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) จึงพรรณนาภูมิสถาปัตยกรรมบ้านขงเบ้งไว้ว่า “ภูมิฐานบ้านเรือนเห็นสะอาดสะอาดอันชอบมาพากล แม้เทศกาลร้อนก็มีไต้ร้อนเพราะลมพัดมาได้ เมื่อถึงฤดูฝนก็เป็นที่ร่มปิดหยาดฝนมิได้ถูกต้อง หน้าฤดูหนาวก็มีไต้เย็นด้วยละอองน้ำค้างสมควรเป็นที่อยู่ผู้มีสติปัญญาจริง”

ในขณะที่เล่าปีกำลังขี่ม้าเข้าไปในดงสน บรรดานกที่มีปีกติสุขสงบอยู่ในดงไม่รู้ผู้รบกวนได้ยินเสียงฝีเท้าม้ายมาแต่ไกลก็พากันตกใจ ร้องและบินอีกทีกว่ล่านเป็นแนวตามทางที่เล่าปีขี่ม้าไปนั้น

ในขณะนั้นจูกัดเหลียง-ขงเบ้งนั่งอ่านหนังสืออยู่ในกระท่อมน้อย

ได้ยินเสียงนกร้องเป็นทีที่ผิดสังเกต มองไปข้างหน้าเห็นคนสามคนขี่ม้า มาแต่ไกลก็นึกถึงคำของชีชีว่า เล่าปีจะมาค่านับเชิญไปรับราชการ จึงคิดขึ้น แต่ในใจว่า “เขาเล่าลืออยู่ว่าเล่าปีมีสติปัญญา ประกอบด้วยอัธยาศัย แลความเพียรเป็นอันมากนั้น จะจริงหรือประการใด ครั้นจะอยู่ให้ พบตัวบัดนี้ก็จะไม่แจ้งว่าเล่าปีมีความเพียรเล่าหาเพียรไม่ ซึ่งเราจะ ไปอยู่ด้วยนั้นในใหญ่หลวงนัก ยังจะเป็นประโยชน์หรือมิเป็นประโยชน์ จะลองดูให้รู้น้ำใจเล่าปีก่อน”

เมื่อคำนึงดังนี้แล้วจึงเรียกศิษย์ตัวน้อยเข้ามาสั่งความที่จะได้ตอบกับ เล่าปี สั้นสั้นแล้วขงเบ้งจึงเข้าไปซ่อนอยู่ในห้องข้างใน

ความอันปรากฏขึ้นในห้วงสำนึกของขงเบ้งนี้บ่งชี้ชัดเจนว่า พญามังกรแห่งเขาโง่ลังกั๋งได้หยั่งคาดการณ์ในเบื้องหน้าแจ่มแจ้ง แก่ใจแล้วว่าชะตาฟ้าได้กำหนดให้ต้องลงจากเขาโง่ลังกั๋งไปทำราชการ ด้วยเล่าปี ซึ่งการนั้น “ใหญ่หลวงนัก” จึงหวังจะประจักษ์ความเพียร แลอัธยาศัยน้ำใจของเล่าปีเสียชั้นหนึ่งก่อน

เล่าปีหยุดม้าอยู่ที่เชิงสะพาน กวาดสายตาสังเกตอาณาบริเวณ โดยรอบ เห็นริมธารนั้นมีกัณฑ์น้ำสำหรับชักน้ำเข้าสู่ไร่หม่อน เห็นเสาไม้ ปักอยู่กลางแจ้งมีรอยขีดเป็นเครื่องหมายบนพื้นดินโดยรอบรัศมี ประหนึ่ง ว่าจะเป็นการรวบรวมข้อมูลหรือสถิติอันเกิดแต่ความสัมพันธ์ระหว่าง แสงตะวันกับเงาไม้อยู่เป็นประจำ

เล่าปีพินิจพิจารณาด้วยความตะลึงพรึงเพริดอยู่ครู่หนึ่งจึงลงจาก หลังม้า ตรงเข้าไปที่ลานบ้าน สังเกตเห็นตัวบ้านตั้งอยู่ในตำแหน่งอันเป็น จุดศูนย์กลางแห่งหยินหยางของค่ายกลพยุหะประดุจปรากฏการทองคำ แปรทิศก็ยังอัศจรรย์ใจ

ที่บริเวณหน้าบ้านเป็นลานสะอาดสะอาด ข้างซ้ายมีไม้ปักไว้ กลางแจ้งอีกแห่งหนึ่ง บนพื้นทางด้านทิศตะวันตกและทิศตะวันออก มีเครื่องหมายบ่งบอกเวลาตั้งแต่เช้าจรดบ่าย ส่วนทางขวามีไม้ปักไว้ กลางแจ้งอีกอันหนึ่งผูกปลายไว้ด้วยภูอันแลเห็นได้ว่าเป็นที่หมาย สังเกตแห่งทิศทางลมแลอากาศ ตรงลานหน้าบ้านมีไม้เป็นท่อนวาง เป็นรูปวงกลม โดยท่อนหนึ่งคล้ายกับเป็นโต๊ะกลาง ส่วนอีกสี่ท่อน

คล้ายกับเป็นเก้าอี้ นั่ง รู้สึกได้ว่าเจ้าของบ้านใช้เป็นที่นั่งต้อนรับแขกใน
ฤดูอันร่มรื่น

เล่าปีกวาดสายตาไปโดยรอบก็ประจักษ์ว่ากระท่อมน้อยนี้ตั้งอยู่
ท่ามกลางหุบเขา บนพื้นอันเป็นที่ราบโดยแนวด้านหลังบ้านนั้นมีลำธาร
น้ำไหลผ่านวกเวียนอ้อมรอบทางหน้าบ้าน สายลมโชยมากระทบหน้า
แต่แผ่วแผยสบายอารมณ์ยิ่งนัก ความรู้สึกของเล่าปี ณ บัดนี้สว่างไสวและ
รื่นเริงในอารมณ์ เป็นความอิ่มเอิบเปรมใจที่ไม่เคยสัมผัสมาแต่ก่อน

เล่าปีเดินตรงเข้าไปที่ประตูบ้าน เห็นเด็กน้อยเดินออกมาที่ประตู
เล่าปีก็มีความยินดีเป็นอันมาก มีทันทีจะได้กล่าวความ เด็กน้อยก็ถามขึ้น
ก่อนว่าท่านเป็นใคร มีชื่อเสียงเรียงนามประการใด เหตุไฉนจึงได้มาถึงที่นี่

เล่าปีจึงว่า **“เราชื่อห้วนจกุนยี่แสงเต็งเฮาเล่าปี เป็นเชื้อวงศ์ของ
พระเจ้าเหียนเต๋ จะมาค้ำบัลลังก์ของท่าน”**

เพียงปะหน้ากับเด็กน้อยในสำนักของขงเบ้ง เล่าปีก็เกรงถ้อยคำว่า
จะเป็นอันไม่สุภาพ จึงกล่าวนามและตำแหน่งเต็มของตนตามทางราชการ
ซึ่งแปลให้ตรงกับ ความหมายและความรู้สึกของคนไทยได้ว่า **“ข้าพเจ้า
แม่ทัพปีกซ้ายชั้นพระยาในตำแหน่งเจ้าเมืองซินเอี้ย มีฐานะเป็น
พระเจ้าอาของพระเจ้าเหียนเต๋ชื่อเล่าปี”**

เด็กน้อยได้ฟังดังนั้นก็ส่ายหน้า แล้วเอ่ยขึ้นว่าชื่อเสียงเรียงนามของ
ท่านนี้ยาวนัก ข้าพเจ้าฟังไม่ทันจำไม่ได้ ขอจงบอกชื่อแต่สั้นๆ เกิด เล่าปี
จึงว่าเมื่อเป็นเช่นนั้นก็จงบอกอาจารย์ของท่านเกิดว่าข้าพเจ้าเล่าปีมาค้ำบัล

เด็กนั้นจึงว่า **“บัดนี้อาจารย์ข้าพเจ้าไม่อยู่ จะไปตำบลใดมิได้แจ้ง”**

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกผิดหวัง แต่ถามต่อไปว่าอาจารย์เจ้าออกจาก
บ้านไปทั้งนี้จะกลับมา ณ วันเวลาใด

เด็กน้อยจึงตอบว่า อาจารย์ของข้าพเจ้านี้ การไปกลับมีปกติ
ไม่แน่นอน บางทีไปวันหนึ่งกลับ บางทีไปสามวันกลับ บางทีไปห้าวันกลับ
บางทีก็ถึงสิบวัน ครั้นนี้อาจารย์ก็มีได้บอกว่าจะกลับมาเมื่อใด

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เสียใจ อึ้งอยู่ กวนอู เตียวหุย เห็นว่าเป็นเวลาเย็น
แล้ว แลลมหนาวก็เริ่มแรง หิมะเริ่มโปรยหนักมากขึ้น จึงเตือนเล่าปีว่าบัดนี้
เมื่อขงเบ้งไม่อยู่เรือนและไม่แน่ว่าจะกลับวันเวลาใด หากจะรั้งรออยู่เกรงว่า

ขงเบ้งไม่กลับมาในวันนี้ก็จะเดินทางกลับยากลำบากนัก เพราะเหตุพายุหิมะ
ส่อเค้าจะพัดมาในยามใกล้ค่ำ กระนั้นเลยขอพี่ใหญ่จงกลับเมืองซินเอี๋ย
เสียก่อนแล้วค่อยแต่งผู้คนมาสอดแนม ทราบข่าวชัดว่าขงเบ้งกลับมาเมื่อใด
แล้วจึงค่อยมาอีกครึ่งหนึ่ง

เล่าปี่ฟังคำเตือนของกวนอู เตียวหุย ก็เงยหน้าขึ้นฟ้า ทอดตาไป
ตามป่าไผ่ เห็นทอดไปไหนเอนแลหิมะนั้นปลิวว่อน ลมหนาวกระทบ
กายเย็นยะเยือก เห็นสมจริงตามคำที่ทอดถอนใจใหญ่ แล้วหันมา
กล่าวกับเด็กน้อยว่า เวลานั้นเราจะกลับไปก่อน อาจารย์เจ้ากลับมา
เมื่อใดแล้วจงบอกให้ทราบทั่วเราเชื่อเล่าปี่เป็นเชื้อวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้
มาค่านับแต่ไม่พบ จะกลับมาค่านับไหมในวันหน้า

เด็กน้อยรับคำแล้วว่าท่านจงวางใจ อาจารย์ข้าพเจ้ากลับมาเมื่อใด
แล้วก็จะแจ้งความตามคำท่าน

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ยิ้มให้กับเด็กน้อย แล้วพากวนอู เตียวหุย ขึ้นม้า
กลับออกจากบริเวณบ้านของขงเบ้งจะกลับไปเมืองซินเอี๋ย

ครั้นเล่าปี่ขี่ม้ามาได้สามสิบเส้นพบชายคนหนึ่งในวัยสามสิบ ใบหน้า
ผ่องใส ดวงตามีประกายเจิดจ้า แต่งตัวเรียบง่ายแบบนักศึกษารูปร่างกิริยา
สมควรเป็นอาจารย์ มีลักษณะผิดแปลกกว่าชาวป่าทั้งปวงเดินสวนทางมา
ก็สำคัญผิดคิดว่าเป็นขงเบ้ง จึงรีบลงจากหลังม้าตรงเข้าไปค่านับ แล้วถาม
ว่าท่านนี่ชื่ออาจารย์ฮกหลงหรือ

ชายนั้นรับค่านับตามธรรมเนียมแล้วว่าตัวเราไม่มีชื่ออาจารย์
ฮกหลงดอก เราชื่อซุยกึงเป็นเพื่อนของขงเบ้ง ท่านนี่ชื่อใด และ
เดินทางมาจากแห่งหนตำบลใด

เล่าปี่จึงตอบว่าตัวข้าพเจ้าชื่อเล่าปี่ เป็นเชื้อวงศ์ของพระเจ้าเหี้ยนเต้
จะมาค่านับขงเบ้งแต่ไม่พบตัว เห็นเป็นเวลาเย็นแล้วจึงจะกลับไปก่อน มา
ปะหน้าท่านซึ่งเป็นเพื่อนขงเบ้งก็ถือว่าเป็นบุญตัวนัก ดังนั้น เมื่อมีวสนาได้
พบหน้าท่านแล้วขอท่านได้เมตตาให้โอกาสสนทนากับข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง

ซุยกึงเห็นเล่าปี่มีกิริยามารยาทอันงามและอ่อนน้อมก็สงสาร
เหลียวไปเห็นในที่ใกล้มีเนินหินพอเป็นที่นั่งสนทนาได้จึงผายมือเชิญ
เล่าปี่ไปนั่งสนทนากันที่เนินหินนั้น แล้วถามว่าท่านมาหาขงเบ้งในยาม

กฎหมายเหินบดงนี้มีประสงค์สิ่งใดหรือ

เล่าปี่จึงว่า แผ่นดินบัดนี้เป็นจลาจล ชุนศึกต่างๆ พากันแก่งแย่ง
แข่งอำนาจทำสงครามกันไม่หยุดหย่อน อาณาประชาราษฎร์ได้รับความ
เดือดร้อนตกอยู่ในทุกข์เข็ญทุกหย่อมหญ้า ตัวข้าพเจ้าเป็นเชื้อพระวงศ์ไม่อาจ
ดูดายด้วยเอ็นดูราษฎรนัก จึงตั้งปณิธานที่จะช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข
แต่ข้าพเจ้ามีสติปัญญาน้อย คิดอ่านทำการไม่ตลอด จึงเดินทางมาบ้านนี้หวัง
จะค้ำบัลลังก์ของเบ้งไปอยู่ช่วยทำราชการปราบปรามยุคเข็ญให้เป็นสุขสืบไป

ซุยก่งฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่าเป็นธรรมดาแห่งสรรพสิ่ง มีเกิดขึ้น
ตั้งอยู่แล้วดับไป ความหมุนเวียนเปลี่ยนไปเป็นธรรมชาติที่ไม่อาจมีผู้ใดขยับยั้ง
แปรผันให้เป็นอย่างอื่น แต่กระนั้นน้ำใจท่านที่เอ็นดูราษฎร ยอมยากลำบาก
มาหาขงเบ้งถึงบ้านนี้ต่อนับว่าเป็นน้ำใจอันดีงามควรแก่เชื้อพระวงศ์ แต่
ทว่าการจะฟื้นฟูแห่งฟ้าดินเป็นการใหญ่หลวงนัก แผ่นดินแต่ก่อนมาตั้งแต่
ครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจก็เป็นสุข เป็นสุขแล้วก็เป็นที่กลายมาเป็นจลาจลเพราะ
อองม้งเป็นขบถแย่งชิงเอาแผ่นดินจนพระเจ้าฮั่นก้องบู๊ปราบปรามกบฏได้
สำเร็จ ซึ่งแผ่นดินกลับคืนเสร็จศึกแล้วแผ่นดินก็เป็นสุข สงครามแลสันติภาพ
การศึกแลศานติเกิดขึ้นหมุนเวียนเปลี่ยนไปดังนี้สักร้อยปีแล้ว บัดนี้แผ่นดิน
ถึงคราวเป็นจลาจล ซึ่งท่านจะคิดอ่านปราบปรามการจลาจลยามที่จะต้อง
เป็นจลาจลให้เป็นสุขนั้น เป็นการขัดต่อวิถีแห่งฟ้า เกสือกไม่สมปรารถนา
ก็จะป่วยการเสียเปล่า อันเกิดมาเป็นคนทุกวันนี้พึงพิจารณาเห็นสังขาร
แลความผันแปรนั้น บุญกรรมกรรมแต่งประการใดย่อมเป็นไปตามนั้น จะ
หักห้ามหรือฝืนวาสนาอันเป็นลิขิตฟ้าดินนั้นมิได้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงติงว่า ความอันท่านกล่าวนั้นก็ชอบอยู่ แต่ตัว
ข้าพเจ้าเป็นข้าแผ่นดิน เป็นเชื้อวงศ์แห่งพระเจ้าฮั่นโกโจ เห็นแผ่นดินเป็น
จลาจลแลราษฎรทุกข์ร้อนหนักอยู่ดังนี้จะนิ่งเฉยเสียก็จะเหมือนสิ้นซึ่งความ
กตัญญูรู้คุณต่อแผ่นดิน จำจะเพียรพยายามไปตามกำลังความสามารถ

ซุยก่งจึงยกความในคัมภีร์วิถีแห่งฟ้าขึ้นแสดงว่า “กระทำการใด
อย่างสอดคล้องกับวิถีแห่งฟ้าย่อมเกิดมงคล กระทำการใดอย่างสับสน
ไม่สอดคล้องกับวิถีแห่งฟ้าย่อมเกิดอัปมงคล การได้รับผลดีก็เพราะ
ครองตัวสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของฟ้า เกิดวิบัติก็เพราะครองตัว

แปลกแยกกับกฎเกณฑ์ของฟ้า หลักเหตุผลย่อมเป็นไปเช่นนี้ อย่าได้
ลงโทษโกรธว่าฟ้าบันดาลเลย”

และกล่าวต่อไปว่า “เมื่อรู้การควร ไม่ควร ฟ้าดินย่อมมารับใช้เรา
สรรพสิ่งย่อมมารับใช้เรา พฤติกรรมก็ย่อมดีงามเพียบพร้อม จิตใจ
ก็ย่อมดีงามเพียบพร้อม ชีวิตย่อมไม่มีภัยอันตรายใดทำร้าย ดังนี้
ปราชญ์จึงว่าคือผู้เข้าถึงฟ้า”

กล่าวสิ้นคำลงชยุเป้งจึงลุกขึ้นยืนแล้วว่า เมื่อท่านมีความมุ่งมั่น
ปรารถนาแรงกล้าเช่นนี้แล้ว ก็จงไปคิดอ่านกับขงเบ้งเถิด

เล่าปี่จึงว่า ซึ่งท่านมีเมตตาสั่งสอนความอันลึกซึ้งสอดคล้องกับ
วิถีดำเนินแห่งธรรมชาติทั้งปวงนั้นเป็นคุณแก่ข้าพเจ้านัก แต่อย่าคิดว่า
ข้าพเจ้าลบล้ำไม่รู้คุณเลย ตัวข้าพเจ้านี้มีความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยวที่จะ
ช่วยทำนุบำรุงราษฎรให้เป็นสุข กำจัดยุคเข็ญให้สิ้นสูญสู่สันติ จำจะต้อง
พบขงเบ้งให้จงได้ ขอท่านได้เมตตาช่วยแนะนำให้ได้พบกับขงเบ้ง
ตามความปรารถนา ก็จะเป็นคุณนัก

ชยุเป้งจึงว่า ตัวข้าพเจ้ามาบัดนี้ก็ต้องการจะมาหาขงเบ้ง ก็แลเมื่อ
ตัวท่านไปหาขงเบ้งก่อนแล้วมิพบตัว ข้าพเจ้าก็ไม่อาจทราบได้ว่าขงเบ้งไป
แห่งหนตำบลใด และจะกลับเมื่อใด

เล่าปี่นับแต่ซีซีพากรจากไปแล้ว ในใจนั้นให้รู้สึกว้าวุ่นเป็นอันมาก
ครั้นได้พบกับชยุเป้งและฟังคำเจรจาเป็นหลักฐานก็รู้สึกศรัทธา แม้จะฟังว่า
ชยุเป้งไม่ต้องการคิดอ่านเผินลิสิตแห่งฟ้า แต่ก็ข่มใจแล้วเอ่ยปากถามชยุเป้ง
ว่า ตัวท่านทุกวันนี้ทำอาชีพการงานสิ่งใดหรือ

ชยุเป้งจึงว่าตัวข้าพเจ้าเป็นคนบ้านป่า มีอาชีพทำนาไร่ ยามว่าง
ก็ศึกษาหาความรู้ท่องโคลงกลอน เล่นหมากล้อมตามประสาชาวบ้าน

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงออกปากเชิญชยุเป้งให้ออกไปทำราชการ ณ
เมืองซินเอี้ย

ชยุเป้งจึงตอบว่า ตัวข้าพเจ้าเป็นชาวป่าบ้านนอก ปรารถนา
แต่ความสุขสบายส่วนตัว ไม่ปรารถนายศถาบรรดาศักดิ์ ขอขอพอใจ
ในน้ำใจท่าน หากวันเวลาข้างหน้าว่างเว้นแล้วจะเข้าไปในสนทนา
ด้วยท่าน ว่าแล้วชยุเป้งก็คำนับลาเล่าปี่แล้วเดินไปทางเขาโง่ลังกั๋ง.

